

גאולה כהן שכל מחור

והם הלכו. הבחירות לאגודה היו פוליטיות מובהקות. השמאל התארגן למתקפה מוחצת. היה ברור שהמערך יפסיד בבחירות. מכיוון שלא הוכיח את עצמו, ואריאלה החליטה: „אני לא אתן לשמאל לעימוד בראש האגודה, אני אעשה הכל כדי שהימין יהיה בראש“ היא זכתה. ברוב קולות נבחרה כיו"ר האגודה.

כדאי לאמץ את תורתו של האוייב. ביקר שה סליחה מזאב ז'בוטינסקי, ואימצה את תורתו של קרל מארכס, רחמנא-ליצלן. הלכה אצל העם יושב שכונת-העוני, אצל פועלי בתי-החרושת ואצל עוזרות-הבית, ועשתה אצלם תעמולה לטובת העניין.

ומהו העניין? החלפת ההנהגה הכושלת בהנהגה טובה יותר, בראשות תנועת ה"חרות" כמובן, מניעת הסדריי-הביניים ש"יאלצו את ישראל להחזיר לבסוף לערבים את בתי-הקברות המוסלמי שעליו עומד מלון הילטון התל-אביבי, וסילוקו המוחלט של היהודי המומר הנרי קסינג'ר מעל אדמת הקודש.

בגדים, איפור

ושטויות כאלה

כדי למלא את תפקידה על הצד הטוב ביותר הפסיקה את לימודיה, לקחה שנת חופש. היא חולשת על שתי מזכירות, ועל כמה ראשי-ועדות הסרים למרותה בכל רגע. ברגליים מורמות על השולחן היא מציתה סיגריה בסיגריה. מעניקה ראיון לכתב זר, משוחחת עם סגנה ועם כמה ראשי-ועדות, וורקת הוראות למזכירה, משוחחת בטלפון, מביעה את דעתה על הסטודנטים הערביים המסרבים לשמור במעונות מטעמי מצפון, והכל בריזומנית.

אך לא נמרה כאריאלה הסתפק בפעילות בתנועה בלבד. היא החליטה, ויהי מה, שמה שטוב לסטודנטים הוא שבדיק צעירה כמות תעמוד בראש האגודה שלי. אז בד"בבד עם לימודי מדע המדינה, החלה לפעול באוניברסיטה, ולגייס קולות למען הליכוד, שהיא עמדה בראש רשימתו. אריאלה אינה מצטיינת, בין השאר, בצניעות מופרזת. כביטחון מוחלט היא טוענת, כי היא זו שהצילה את האגודה

מחשבות היושב-ראש

אריאלה רבדל מרבה לחשוב, אולם אך ורק בכיוון אחד. בדגע שמישהו מנסה להתנגד לאידיאולוגיה הימנית הקיצונית שלה, היא מאבדת את עשתונותיה.

היושבת-ראש של אגודת-הסטודנטים הירושלמית שואפת להגיע למישורת

יושבת-ראש ההתאחדות הארצית, ולהגיע לכנסת כמנהיגה של חרות

היא אינה מקפידה על לבושה, פניה נקיות מאיפור והיא מרבה למצמץ בעיניה. לבושה במכנסי ג'ינס, בסוודר תכול ובצעיוף-צמר שלו כובע תואם, נוי עלת נעליים שטוחות-עקב, וטוענת שבגדים, איפור וכל מיני שטויות מהסוג הזה

הירושלמית: „קודם-לכן היו כאן מערכי ניקים שישבו פה בלי בחירות, אלא בכור רח של צווי-מניעה שהם הוציאו כל הזמן.“ היא אומרת בלהט. „הם לא עשו שום דבר למען הסטודנטים, והיה ברור שהם צריכים ללכת!“

העזיבה כך: „אין טעם להפגין ולצעוק, צריך להיכנס אל תוך המיפלגה ולעשות דברים מבפנים!“ והיא נכנסה, וגם עשתה. תיכף-ומייד היא נבחרה להנהלת צעירי חרות, ושיכנעה את החברה כי למען המטרה

„שבר לי! נשבר לי מהנהגה ש“ היא לא הנהגה, נשבר לי מהמימסד שהוא לא מימסד, נשבר לי מהמיפלגה שהיא לא מיפלגה! זהו זה! אני רוצה לעשות משהו. לשנות, להזיז, לנער, ואם כבר — או לעשות את זה מבפנים!“ נשמע כמו נאום דמגוגי טהור? בדיוק. הדוברת היא אריאלה רבדל בת ה-25, נמרצת והחלטית, פעילה, פעילה מאד ב"תנועת החרות ויו"ר אגודת-הסטודנטים הירושלמית.

אריאלה היא המנהלת את ענייני הסטודנטים, והיא אשר ניהלה את הוויכוח ה"נוקב עם הסטודנטים הערביים שסירבו לשמור במעונות.

אריאלה היא זו הנתנת הוראות ליותר מעשרה גברים העובדים עבורה באגודת-הסטודנטים, ושהיא בחרה בהם אחרי-אחד על-פי כישוריו. אריאלה היא זו המצטרף מדובר בהתנהלות-ש"קבע, כמו זו של מעלה-האדומים, למשל, היא טוענת: „איך אני יכולה לגור שם? אין שם בכלל מעון-סטודנטים!“ ונא לא לשכוח, שהמרחק בין ירושלים ומעלה-האדומים הוא עניין של קצת יותר מעשרים דקות נסיעה.

אריאלה היא זו שמייד אחרי מילחמת יום-הכיפורים הצטרפה אל תנועתו של עורך-הדין הימני-קיצוני מקריית-ארבע, אליקים העזני, ועקה חמס, הפגינה, ידתה אבנים — אך כשאנשי התנועה שבתו רעב ליד ביתה של ראש-הממשלה דאן, גולדה מאיר, אמרה: „לא, תודה, אנחנו רעבים“, ולא השתתפה בשביתה.

רגליים

על השולחן

בז'אנר יותר, כשחבריה התמרמו על שלא הלכה עד הסוף עם המשימה ש"אמורה היתה להציל את האומה מאימת הגברת הוקנה, נעלבה אריאלה, היא עזבה את התנועה, כשהיא מתרצת את

הפרטית שלה. היא מרבה לנהל ויכוחים עם הסטודנטים הערבים המסרבים לשמור במעונות, משכנעת סטודנטים יהודיים להי"חם בהם עד-יחורמה ולאצם לעזוב את מעונות האוניברסיטה.

אריאלה נחשבת כמלכת הקמפוס הירושלמי, אין סטודנט שאינו מכיר את העסקינת הנמרצת, החולשת על האוניברסיטה כעל הטריטוריה

בטריטוריה